

Azi la Sighișoara, mâine poate la gurile de vărsare ale Dunării, nu?...

Cezar Adonis
Mihalache

Adevărul e că numai cine nu a vrut nu și-a făcut la noi un colț de colonie!... Pentru că, în procesul de smulgere a fibrelor din filonul românesc nu a fost niciodată vorba de o „luptă”, de o insinuare inteligentă, de o activare reală a unor agenți de lobby, de influență ori de un minim spionaj economic, nici măcar de rețele și rețetele elevate de diverse versiuni și extragere pe sub nasul nostru. Pur și simplu, cei ce au vrut să înfaște ceva au trebuit doar să aibă o minimă voință. Nici măcar „putință” economică, nici măcar resurse logistice și financiare importante... Nu a fost nevoie... Pentru că trădătorii, coloanele de cauciuc, imitatorii de iuda, s-au vândut, nu pe „arginți”, ci pe scobitori, veselă, kitschuri și felurite chinezării la container.

Sigur, am știut în fiecare clipă a trecutului post-decembrist (ce mai are doar o clipă până a deveni, nici măcar cu un foc de pucioasă, parte a trecutului celei ce a fost cândva o mare Națiune), am știut întotdeauna că suntem tratați pe post de colonie. Au avut grijă, nu veneticii, nu aparatorii, ci vânzătorii de țară de aici să ne-o amintească. De fapt, au creat o cortină-marotă pe care au fluturat-o atât de constant că am sfârșit prin a o accepta ca pe o prezență firească, necesară chiar... Ca pe o cedare benevolă a ceva (un „ceva” intenționat pronunțat aidoma unei valori insignifiante, mărunte, aproape spre a ne rușine că nici măcar să cedăm lucruri de valoare nu suntem în stare, ci doar „mărunțișuri”), un „ceva” dat pentru a ni se elibera și nouă un bilet mototolit în rândul lumii civilizate.

Iar în spatele celei mai oribile cortine de adormit orice pâlpare a vigilenței, de orbire a unor cetățeni deja orbi prin neputința de a-și fi croit drumul libertății și demnității din Decembrie '89 până la capăt, s-a purces la adevăratele colonizări. Ni s-au luat resursele, ni s-au vândut pământurile, ni s-au scos la meza resursele umane, dar nu la valoare lor, de lucrători din fostele industrii redutabile, ci la preț de femei de serviciu, culegători agricoli și îngrijitori de bătrâni.

În toți acești 30 de ani, nu doar trecuți, ci pierduți, un singur lucru a fost poate constant... Menținerea marotei colonialismului Vestului asupra

noastră. Al Occidentului care s-a servit cu resursele noastre după cum a avut nevoie. Doar că, în spatele celor mari, feluriți „trotli” și-au făcut și ei loc. Și au înfipt țăruii pe care azi îi simțim cu mult mai stabili decât ceea ce au zidit „colonialistii” Vestului. De care putem scăpa, prin simple recalculări ale cotelor de redevență, prin revizuirea felului de export al resurselor noastre, prin îndreptări juridice ale actelor semnate de vânzătorii de țară. Cei „mărunți”, colonialiștii de mâna a doua, sunt însă bine înfipti aici. Și-au născut rădăcini din semințele otrăvite semănate în pământurile noastre. Și care nu ne mai tratează nici măcar pe post de colonie supusă intereselor lor prin trădările unor cozi politice și guvernamentale de la noi, ci aidoma unei României nonexistentă în felia lor „de drept”.

La Budapesta, două instituții (Muzeul Literaturii „Petőfi” și Muzeul de Istorie Militară al Ministerului Apărării ungare) au semnat un acord vizând efectuarea de cercetări arheologice în România, la Sighișoara. Și nu au avut nici măcar bunul simț să treacă pe la Ambasada României, să informeze și Bucureștiul despre intenția de „explorare arheologică a câmpului de luptă de la Sighișoara”. Pentru că ei nu tratează reprezentanța noastră diplomatică de acolo la nivel de ambasadă, nici măcar de consulat al intereselor etnicilor maghiari cu cetățenie română, ci la nivelul unui birou de reprezentare a românilor minoritari din ținuturile „lor”, maghiaro-secuiești. Așa că au semnat un act de intruziune pe pământurile României, în numele unei cercetări arheologice a câmpului de luptă de la Albești, unde se presupune că a murit poetul Sándor Petőfi, apoi, pesemne, va veni și valul de „civilizare” (pe modelul impunerilor „civilizatoare”, nu-i așa?!) ale marilor imperii...

Au parafat dară un acord ungaro-ungar (!) cu fast și vuvuzelele lor răsunând a nechezat de iepe isterice de pustă... Să se audă, nu la București, că nu îi interesează poziția noastră, ci prin Europa. Că ei își fac prospectările pe care le doresc prin Bazinul Carpatic. Acum în România, că aici este cel mai simplu să întinzi un șantier de rescriere a Istoriei prin punerea în acțiune a mecanismelor de făcut „dovezi”.

Și chiar le va fi ușor! Pentru că nu le va sta nimeni

în cale... Nici măcar să le ceară o hârtie de informare. Nici măcar Ministerul Culturii, care este deja al Identității oricui altcuiva, dar nu al ființei românești. Pentru că nu poți să nu corelezi această anunțată intruziune ungurească în zona Sighișoarei de recenta poziție distantă a Ministerului Culturii față de stabilirea proprietarului situțiilor de la Sarmizegetusa, în care „centrul” s-a spălat pe mâini de responsabilitate sa de a menține caracterul identitar al situțiilor ca patrimoniu național, lăsând autorităților locale să decidă a cui și în ce fel de proprietate se încadrează reperatele noastre istorice fundamentale (proprietatea publică sau cea privată a consiliilor locale aparținătoare).

Iar Sighișoara va fi probabil doar un prim loc de inserție în forță a aparținării către „marea națiune maghiară”... Pentru că, nu de felul în care a crăpat Petőfi Sándor pe plaiurile de la noi nu mai pot arheologii unguri (sau poate că îi interesează și asta, pentru că știu să-și respecte simbolurile, și există un oarecare dram de curiozitate și nevoie de satisfacere a aroganțelor de descăleători peste istorie), ci vor să vopsească tot mai multe borne în culorile umoarei verzui.

Nu le mai ajung contururile trasate prin „focurile de veghe secuiești”, pe care nu ne-am obosit să le băgăm acolo unde Țepeș le-ar fi dat o zonă de autonomie, nici redesenările unor „drumuri transilvănene” pentru decuparea Partiumului iar apoi extinderea lui. Și numai mâine-poimâine o să ne ea și „dovezi” ale trecerii (iepelor lor) prin Pădurea Letea, pentru a-și marca întinderea spre gurile Dunării...

Pentru că la noi orice este posibil, orice este permis veneticii. Și nu doar la nivelul rescrierii cărților de istorie și geografie, nu doar prin inserții în actele oficiale ale Statului Român, nu doar prin deturnarea banilor noștri în contribuții financiare ale unor acțiuni culturale locale, ci prin fapte tot mai concrete, palpabile și cu un tot mai lung termen al posibilității de îndreptare pentru adevărul istoric pe care îl vom lăsa moștenire copiilor noștri.

Politica țoapelor pesedisto-aldiste

George
Petrovai

Ce comunism, socialism, pesederism sau aldism, când sinistru făcătura politrucianistă PSD-ALDE colcăie de țoape masculine și zel tâlhăresc, nerușinafață de stabilirea proprietarului re gășcărească și incompetență tribală – generează un atare țopism în economia, finanțele, justiția, cultura, educația, sănătatea și sufletele românilor, încât au izbutit „performanța” să-i scoată pe aceștia în stradă cu zecile de mii, să-i facă pe magistrații onești să protesteze, să-i aducă la disperare pe partenerii europeni și transtlantici ai României, iar pe ambasadorii a nu mai puțin de 12 state (printre acestea SUA, Canada, Franța, Germania, Austria) să refuze orice dialog cu premierița Viorica Dăncilă, până la încetarea tuturor atacurilor teteliene (tudoreltoaderiene) și de altă natură asupra legislației. E cât se poate de clar că, dacă România nu făcea parte din Uniunea Europeană (UE), acest mesaj limpede și răspicat al ambasadorilor străini ar fi constituit începutul dramatic al izolării noastre pe plan internațional. Tocmai de aceea, factorii decizionali din UE (organism suprastatal în care, fără să îndeplinim criteriile de aderare, am fost acceptați la 1 ianuarie 2007) depun toate eforturile ca actualii cârmuitori conjuncturali și nevrednici ai României să înțeleagă că țările membre au nu numai drepturi (libera circulație a forței de muncă, posibilitatea de-a atrage însemnate fonduri europene, președinția rotativă a Consiliului Uniunii Europene etc.), ci și obligațiile care decurg din consolidarea fundamentelor unioniste (economice, monetare, cultural-identitare, juridice) de către toate părțile/staatele/organizațiile implicate în acest amplu și anevoios proces.

Acum, n-o să mă opresc la arhicunoscutele și mereu stupefiantele pesederisme (bunăoară așa ca „România nu este o colonie!”, ceea în limbajul țopist al acestora se traduce prin „Amestecul străinilor în treburile noastre curat murdare este strict interzis!”, nici la atâtea și atâtea dăncilisme datorite cu generozitate omenirii într-o dăncileză fără egal.

Fidel temei anunțată în titlul acestui articol, voi ilustra ● țopismul sau politica țoapelor pesedisto-aldiste prin trei probe concludente: ●

1) Potrivit protocolului

din oricare țară de pe această planetă și dincolo de fricțiunile sau antipatiile dintre oficiali, la intrarea în Parlament șeful statului trebuie să fie întâmpinat și salutat de președintele/președinții Camerei/Camerelor! Nu și la noi (vorba ceea, ca la noi la nimenea), unde – cu ocazia aniversării celor 15 ani de la primirea României în NATO – sinistrul tandem Dragnea-Tăriceanu și nostima Viorica Dăncilă s-au prefăcut (evident, ostentativ) că nu-l văd pe președintele Klaus Iohannis, deși știau că aceste cutremurătoare dovezi de bătărbănie vor face înconjurul Pământului. A nu se uita că mojiția celor trei mari mititei este anterioară discursului ținut de șeful statului, iar prin aceasta ea este definitiv neghioabă și incurabilă, adică de-o seamă cu prostia! Apropos, nea Tăriceane, pentru că tot faci atâta caz de patriotism, de ce nu-ți dai demisia după impardonabila serie de gafe comise inconștient sau – mai știi? – cu bună știință (oricum putea a trădare!) la Congresul udemerștilor din februarie de la Cluj-Napoca, întâlnire la care, în prezența neromânească a matală (cică omul doi în stat) s-a vorbit numai ungurește, s-a intonat imnul Ungariei, nu și al României, și s-a arborat doar drapelul țării vecine și al seculor?!

2) „Distinsa” țoapă Oluța (cred că n-ați uitat că i s-a adresat premierului Sorin Grindeanu cu „măi pulfrici”) și cu soțul Claudiu Oluța Manda au nuntit ca-n povești de groază în plin post al Paștelui. Cică ar fi primit dezlegare pentru această netrebuincioasă desfrânare politrucianistă de la preot. De la care, cucoană? Pesemne de la unul dintre aceia care sunt oricând dispuși să organizeze dezbateri politice în incinta bisericii...

3) Gabriel Leș, fost și actual ministru al Apărării după reșapare, afirmă că președintele Iohannis nu prea are habar de tenebrosul plan întru înarmarea armatei române. Care înarmare, nestimabile? Aia care seamănă leit („leșit” în cazul de față) cu autostrăzile lui Răzvan Cuc, cu finanțele lui Orlando, cu legile Tetelului și cu banii neatrași de mintea plumbuită a Rovanei?

Ioan Aurel
Pop

În perioada Primului Război Mondial, Regatul României se afla într-o situație critică, mai ales din cauza marii dileme legate de intrarea sa în luptă, alături de una sau alta dintre grupările de state beligerante. Mai concret: dacă rămâneam în tabăra Puterilor Centrale (a Triplei Alianțe), cu Germania și Austro-Ungaria, cum prevedea acordul secret din 1883, urma să câștigăm Basarabia, dar trebuia să renunțăm la Transilvania, Banat, Crișana, Maramureș și Bucovina. Doar nu-i puteam cere aliatului nostru să ne dea nouă ceea ce considera că era al lui de drept! La fel, dacă intram alături de Antantă (Tripla Înțelegere), urma să nu mai sperăm la Basarabia, pe care nu aveam cum s-o cerem Rusiei, aliata noastră. Până la urmă – ascultând și de glasul opiniei publice – România, deși avea în frunte o dinastie germană, a intrat în război împotriva Germaniei și Austro-Ungariei, dar nu înainte de a semna importante aranjamente cu Antanta, care asigura, în caz de victorie, formarea statului român prin recunoașterea a circa 120.000 de km pătrați în plus. Soarta a vrut însă ca România să obțină mai mult decât putea spera (adică și Basarabia, și Transilvania, cu pomenitele provincii din jur, și Bucovina) și să ajungă la circa 300.000 de km pătrați. Anul 1918 a fost, astfel, „ora astrală” a României și a românilor (ca să-l parafrazez pe Ștefan Zweig, care are o carte intitulată „Orele astrale ale omenirii”). Firește, războiul l-au decis politicienii, nu popoarele, dar un anumit entuziasm al intrării în acest conflict – despre care nimeni nu avea să știe dinainte cum avea să fie și cum avea să se sfârșească – cuprinsese și masele, mai ales la nivelul marilor țări occidentale. Populația a fost destul de ușor amăgită de idei precum revanșă, glorie, onoare, datorie, patrie etc.

Elitele românești, dar și o parte din poporul de rând doreau intrarea noastră alături de Antantă și doreau trecerea Carpaților, cu scopul împlinirii idealului național, al eliminării nedreptății istorice care se făcuse românilor de-a lungul timpului. Mulți români știau că vor muri, dar considerau sincer că a muri pentru țară era o datorie. A veni cu lozincile pacifiste de azi și a condamna entuziasmul intrării noastre în războiul de acum 100 de ani, în funcție de dreptul la viață, de drepturile omului, de crimele contra umanității etc. – cum au tendința să facă unii în aceste zile – înseamnă miopie, lipsă de spirit istoric și tendința de a aplica concepții actuale lumilor revolte. Acum un secol, micile țări și popoare gândeau în termenii apărării drepturilor

națiunilor lor, ai victoriei spiritului național în fața marilor imperii multinaționale, ai dreptului popoarelor la autodeterminare și ai formării statelor naționale unitare. Acesta era spiritul corect dominant atunci, de aceea teribilul conflict, aducător de atâta suferință individuală, a fost numit de români „Războiul cel mare de întregire a neamului”. Prin acest război, în care atâția deai noștri au murit, ne-am mântuit ca popor, reușind să ne câștigăm dreptul la un regat de 300.000 de km pătrați, la o țară devenită adevăratul adăpost al poporului român.

O singură chestiune din acei ani a rămas întunecată, ca un memento trist, aducându-ne mereu aminte, cu voce de Casandră, că nimic pe lumea asta nu se obține fără sacrificii, poate fără prea mari sacrificii.

Sigur, noi am pierdut în război sute de mii de vieți, începând cu anul 1914 (când s-au angajat în conflict – fără voia lor – aproximativ un milion de români din Basarabia, Transilvania, Banat, Crișana, Maramureș, Bucovina și Balcani, români aflați atunci în afara României) și apoi din 1916 încoace, când a intrat în luptă (într-o luptă inegală) și România. În august 1916, „treceau batalioane române Carpații”, iar românii ardeleni îngenuncheau de bucurie, aducând mărime celui Preaînalt, pentru minunea care se petrecea sub ochii lor. Numai că, fără îndeplinirea condițiilor angajate de Antantă, înconjurate de armate inamice puternice, trupele române au trebuit să se retragă curând, să se replieze pe Carpați și apoi să suporte presiunea armatelor germane și austro-ungare (alături de cele bulgare și turcești), care amenințau să șteargă România de pe hartă. De altminteri, după deschiderea culoarelor de pe Jiu și Olt, la 6 decembrie 1916, trupele străine au ocupat Bucureștii, nu înainte ca principalele instituții ale statului, în frunte cu Casa Regală, să se retragă la Iași. Oltenia, Muntenia și Dobrogea se aflau sub ocupație inamică. Ca urmare, în fața perspectivei sumbre care se deschidea, autoritățile au decis, în toamna anului 1916, să retragă provizoriu în Rusia – marele nostru aliat – Tezaurul României, spre a fi pus la adăpost.

S-au trimis astfel, în anii 1916 și 1917, în Rusia, două trenuri cuprinzând Tezaurul Băncii Naționale a României, dar și valori aparținând unor bănci românești private, unor societăți comerciale, unor persoane particulare. S-au trimis, pe lângă aurul B.N.R., colecții de artă, bijuterii, arhive, obiecte bisericești, bunuri având valoare intrinsecă, artistică, spirituală etc. Între instituțiile care au expediat la Moscova astfel de obiecte s-au aflat, în afara B.N.R., Biserica Ortodoxă Română, Casa

Tezaurul României de la Moscova

Regală, C.E.C.-ul, Arhivele Naționale. După revoluția bolșevică și preluarea puterii de către comuniști, sub conducerea lui Lenin, proaspăt instalata putere sovietică a sechestrat Tezaurul și a refuzat restituirea acestuia. Acesta a fost parțial restituit, în două tranșe separate, în anii 1935, 1956, ca un semn de „bunăvoință” a sovieticilor și ulterior a rușilor. Dar cea mai mare parte din Tezaur a rămas nerestituit, fapt pentru care el rămâne un subiect sensibil în relațiile diplomatice dintre România și Rusia.

Între 12 și 14 decembrie 1916, în gara Iași, s-au încărcat în 17 vagoane un număr de 1.738 casete, în care se afla depozitat aurul, deținut sub formă de lingouri și monede diverse (dintre care majoritatea erau mărcile germane și coroanele austriece), în greutate de 93,4 tone și valoare totală de 314.580.456,84 lei aur. La acestea s-au mai adăugat două casete, conținând bijuteriile Reginei Maria, evaluate la 7.000.000 lei aur. La terminarea operațiunilor de încărcare s-a semnat un Protocol în trei exemplare, câte unul pentru partea rusă, Ministerul Finanțelor din România și Banca Națională a României. La începutul anului 1917, izbucnea la Petrograd (Sankt Petersburg) Revoluția rusă, început al marilor mișcări sociale din Rusia aceluși an, încheiate cu Revoluția din Octombrie și preluarea puterii de către bolșevici.

Deși se reușise stabilizarea frontului în Moldova, responsabilii politici români erau îngrijorați în continuare de posibilitatea spargerii frontului de către armatele germane și de înfrângerea definitivă a țării. Se avea în vedere evacuarea guvernului în Rusia, la Poltava sau la Cherson, în Crimeea, unde se începeau deja pregătiri pentru instalarea familiei suveranilor și a miniștrilor. Pe acest fond contradictoriu, la 18 iulie 1917, Consiliul de Miniștri hotărâ, la propunerea lui Nicolae Titulescu, atunci ministru de finanțe, strămutarea sediului și avutului Băncii Naționale în Rusia. Încărcarea trenului care avea să conțină noul transport s-a făcut în perioada 23-27 iulie 1917, în seara aceleiași zile pornindu-se spre Rusia. Trenul avea 24 de vagoane, din care trei conțineau bunurile Băncii Naționale, cu o valoare declarată de 1.594.836 721,09 lei, dintre care aur efectiv în valoare de 574 523,57 lei, arhiva evaluată la 500.000 lei, titluri, efecte, depozite și alte valori. Valorile Casei de Depuneri (C.E.C.) ocupau 21 de vagoane, cu 1.661 de casete, al căror conținut era estimat la circa 7,5 miliarde lei.

Revoluția bolșevică, în frunte cu Lenin, a bulversat totul; au urmat războiul civil, proclamarea Rusiei Sovietice și apoi a U.R.S.S., lichidarea „burgheziei și moșierimii”,

venirea la putere a lui Stalin etc. Regimul comunist a durat în Rusia din 1917 până în 1991, timp în care chestiunea Tezaurului românesc a fost ridicată de statul român mai multe ori, cu foarte mare intensitate la început. Refuzul inițial al lui Lenin și Stalin a fost motivat de lozinci comuniste: Tezaurul va fi restituit doar poporului român, atunci când acesta va ajunge la putere în România și nu „statului burghezo-moșieresc”, care „suge sângele poporului”. Totuși, în condițiile nevoii U.R.S.S. de recunoaștere internațională și de dialog cu Occidentul, în seara zilei de 16 iunie 1935, soseau la București 17 vagoane de marfă, încărcate cu 1.443 de lăzi, provenind de la Moscova, din ordinul guvernului U.R.S.S., care a decis să restituie României o mare parte din bunurile care au fost depozitate la Kremlin. Acest transport a însemnat prima restituire din istoria Tezaurului României la Moscova, constând în documente vechi, cărți rare, planuri, hărți, arhive, acte, manuscrise, obiecte bisericești, covoare, carpete, depozite, tablouri, picturi, schițe, desene, colecții de artă, bunuri și efecte bancare (titluri de proprietate, valori, acțiuni, obligațiuni, titluri de credit, garanții bancare, gajuri, ipoteci, etc.), aparținând persoanelor particulare sau instituțiilor de stat.

A doua restituire s-a făcut în vremea „obsedantului deceniu”, când, în fine, „poporul era la putere în România” (cum pretindea propaganda vremii), dar în chip total neașteptat pentru opinia publică. În iunie 1956, ziarele relatau despre faptul că Tezaurul românesc aflat la Moscova urma să fie restituit, iar comunicatul oficial afirma că „poporul sovietic a păstrat cu grijă toate aceste opere de artă, care reprezintă o mare valoare istorică și artistică”, că guvernul U.R.S.S. și poporul sovietic au privit întotdeauna aceste valori ca un bun inalienabil al poporului român însuși”.

Lista bunurilor restituite includea Tezaurul de la Pietroasele („Cloșca cu Puii de Aur”), 120 de tablouri semnate de Nicolae Grigorescu (dintr-un total de 1.350 de picturi, gravuri și desene), vase liturgice din aur și argint, cărți și miniaturi vechi, bijuterii, 156 de icoane, 418 tapițerii etc. În total, expoziția deschisă la București în august 1956 cu obiectele sosite din U.R.S.S. includea nu mai puțin de 39.320 de piese, dintre care 33.068 de monede de aur și 2.465 de medalii, 1.350 de tablouri și desene, restul de circa 2.500 de obiecte fiind obiecte de orfevrărie medievală, broderii liturgice și icoane. Tot în 1935, prin eforturile lui Nicolae Iorga, au sosit de la Moscova și rămășițele pământești ale lui Dimitrie Cantemir, principele Moldovei, depuse la Biserica Trei Ierarhi

din Iași. Totuși, Tezaurul B.N.R., format din 93,4 tone de aur, plus alte importante bunuri rămăneau nerestituite.

Firește, azi, multă lume se întrebă – în lipsa unor cunoștințe elementare despre situația din epocă și sub influența relațiilor româno-ruse de după Al Doilea Război Mondial – de ce am trimis valorile românești în Rusia. Sunt câteva motive demne de luat în seamă, care trebuie cunoscute: 1. Nimeni nu-și putea imagina atunci căderea Rusiei, care, de sute de ani, fusese o stavilă în calea migratorilor asiatici, care devenise „a treia Romă” – simbol al ortodoxiei și care nu putea fi luată nici de Napoleon; 2. Casa imperială rusă garanta toate valorile românești depozitate la Kremlin; 3. Casa regală a României, prin regina Maria, era înrudită direct cu țarul Nicolae Romanov, care a făcut promisiuni solemne suveranilor români în legătură cu intangibilitatea, custodia și returnarea Tezaurului nostru; 4. Trimiterea Tezaurului în Anglia, adică mai departe de teatrele de operațiuni militare, către un alt aliat, ar fi putut jigni Rusia, aliatul nostru vecin și ar fi pus probleme logistice insurmontabile (deoarece transportul Tezaurului spre Anglia ar fi trebuit făcut tot numai pe uscat și tot prin Rusia).

În baza declarației comune a miniștrilor de externe ai celor două țări, semnată la 4 iulie 2003, s-a constituit „Comisia comună româno-rusă pentru studierea problemelor izvorâte din istoria relațiilor bilaterale, inclusiv problema Tezaurului”.

Din momentul constituirii, Comisia s-a întrunit de patru ori: la București, în octombrie 2004; la Moscova, în iunie 2005; la Moscova, în aprilie 2006; la Sinaia, în martie 2016. Partea rusă a insistat ca această Comisie să discute și să lămurească chestiuni mai largi, legate de relațiile bilaterale dintre Rusia și România, din 1916 încoace până în perioada comunistă, pe când partea română a accentuat nevoia rezolvării chestiunii spinoase a Tezaurului. Rușii, însă, au susținut de mai multe ori că Tezaurul s-a pierdut și risipit în vremea războiului civil, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial etc., când funcționa în Rusia un alt regim politic. Firește, este de presupus că o parte din Tezaur a fost folosită de statul sovietic – mai ales partea de aur aparținând B.N.R. – fiindcă acest stat nu s-a considerat responsabil pentru angajamentele guvernelor țariste anterioare. Însă dispariția totală a Tezaurului este contrazisă de cele două restituiri (din 1935, 1956), făcute de partea rusă.

Take Ionescu și excepționala sa conduită politică

George Petrovai

Oare câți români știu cine a fost Take (Dumitru) Ionescu (1858-1922) și ce rol a avut în constituirea și consolidarea României întregite. Că doar trăim în epoca pretins culturală a bombardamentului informațional despre tot și nimic (vreme, hrană, boli, politică, snobism, vedetism, automobilism, idiotisme cu pretenții etc.), respectiv a sondajelor de opinie pe cele mai năstrușnice teme, din care aflăm cu groază că tot mai mulți dintre compatrioții noștri nu știu numele țării unde-și irosesc zilele (!), iar trușășii semeni de peste Atlantic se arată deranjați de întrebările ultra-elementare ale reporterului („Știți câte continente există?”, „Puteți să numiți cinci state din Europa?” etc.) și se îndepărtează de el fără să de vreun răspuns, ba își declară cutremurătoarea neștiință (cu nelipsitul rânjet nătâng întipărit pe fețele lor de roboți joviali), ba oferă răspunsuri de care, cu ceva timp în urmă, s-ar fi rușinat până și un copil mai bunicel din clasa a patra. De pildă, la întrebarea „Puteți să numiți cinci țări din Europa?”, dat mi-a fost să aud că unul dintre chestionați înșiră cu dificultate vreo trei capitale europene: Londra, Paris, Madrid... Acum, firește că-i treaba fiecăruia câtă atenție acordă culturii fundamentale și că unui om de afaceri american (mă rog, ăștia cu toții aleargă cu limba scoasă după bani scoși din afaceri mai mult sau mai puțin cușere) nu-i poți pretinde să-și mobilizeze firava memorie și flecușete neaducătoare de profit, deși pretinde de la progenitura sa ținută în puf taman cunoștințele pe care nu le posedă și deși, din atari motive, nivelul de cultură generală (inclusiv al valorilor morale) este în continuă și alarmantă descreștere față de sporul civilizației cu ajutorul banilor și al automatelor...

Revenind, sunt convins că mai puțin de zece la sută dintre români au niscaiva informații despre Take Ionescu și poate că tot pe-atâția dintre ceilalți și-ar dori să afle câte ceva despre el, îndeosebi în această perioadă cumplită pentru țară și omul de rând, când politrucii pesedisto-aldiști agită de zor și foarte puțin convingător drapelul patriotismului conjunctural-ideologic, cu toate că – ne spune Sterie Diamandi în Galeria oamenilor politici – ilustrul om politic era realmente „obsedat de viziunea României Mari”, scop pentru care, în timpul războiului mondial, „aproape că neglijează interesele partidului” (partizanii nu-l vor cruța pentru asta!), potrivit crezului său politic: „Pentru a fi un om de stat, trebuie să fii mai mult decât un om de partid”. Iar Take Ionescu a fost un

adevărat om de stat, atât prin viziunile sale profetice privind consecințele războiului mondial și viitorul omenirii (într-o serie de articole publicate în anul 1914, el prevede durata lungă a conflagrației, participarea Statelor Unite și Japoniei, cascada tronurilor – „Europa va fi republicană!”, orientarea societăților spre stânga, atotputernicia americanilor), cât mai ales prin propunerile avansate în forurile conducătoare ale statului, acțiunile întreprinse și deciziile luate în momentele referențiale ale istoriei noastre: fără să fie cătuși de puțin „un stegar al cauzei țăranilor” (bunăoară așa ca Ion Mihalache, Constantin Stere și – între anumite limite – Nicolae Iorga), Take le-a fost acestora binevoitor încă din 1888, dată la care susține în Parlament că „Idea dreptului de pământ este în dătinile, în tradițiunile, în suvenirurile, aș putea zice în carnea și oasele țăranului nostru”; afirmă că „miroase a praf de pușcă” încă de la primele agitații țărănești din 1907 și „e singurul om din guvern care vrea și cere măsuri eficace pentru îmbunătățirea soartei țăranului, susținând o largă reformă agrară care să permită ruperea din blocul proprietarilor mari a cât mai mult pământ pentru țăranii și crearea unui institut de credit agricol” (S. Diamandi), tot el fiind raportorul legilor cerute de această situație; într-o vreme când aveam tratat de alianță cu „centralii” (era 9 septembrie 1913), el îl asigură pe Raymond Poincaré, președintele Franței, că „armata română nu se va găsi de partea vrăjmașilor voștri”, iar în ajunul Consiliului de Coroană în care s-a decis cu majoritate de voturi neutralitatea României, el îi dă suveranului de înțeles că nu împărtășește nicicât punctul său de vedere, astfel devenind „campionul politicii instinctului național” (Diamandi), pentru a cărei reușită, ne informează același scriitor, „își dă mâna frățește cu Nicu Filipescu, uitând trecutul de aprigă vrăjmașie”; tot din 1913 se înțelege cu Ionel Brătianu în toate marile probleme ale țării; în perioada refugiuului la Iași, cele două mari reforme democratice (împroprietărirea țăranilor și votul universal) găsesc în Take Ionescu, fostul șef al conservatorilor (prin urmare, reprezentant al marilor latifundiași și al votului cenșitar) un vajnic susținător; în toate consiliile ministeriale și ale coroanei, Take se opune din răspuneri păcii separate (România Mare, pleda el, nu se va înfăptui „decât prin respectul fidel și complet al obligațiilor față de aliați și prin eroismul până la capăt al forțelor noastre, cu riscul chiar de a vedea suprimarea provizorie a statului român”), chestiune politică unde intră-n dezacord cu Brătianu și alți factori decizionali, susținuți fiind doar de câteva persoane: regina Maria, prințul Carol,

generalul Henri Berthelot, Nicolae Iorga; la rugămintea lui Ionel Brătianu, Take Ionescu îi scrie lui Raymond Poincaré, cu care era în excelente raporturi de prietenie, ca să susțină în fața aliaților punctul de vedere al Guvernului României; întrucât pacea noastră separată „apăsa ca o ghiulea”, aliații ne-fiind dispuși să-i nemulțumească pe sârbi, care „prin eroismul lor reușiseră să câștige simpatia întregii opinii publice” (Diamandi), Take luptă din toate puterile să contracareze propaganda adversarilor și să restabilească creditul politic al României prin întrevederi, relații personale, interviuri, recepții și publicații, prin înființarea la Paris a Comitetului Național al Unității Românești (N.B.: Grație prestigiului personal și atitudinii takeionesciene tranșant antantofilă, aliații recunosc Comitetul și interacționează cu el)) și, nu în ultimul rând, printr-o atitudine diametral opusă față de cea a lui Brătianu (acesta refuză să semneze tratatul de pace și părăsește ostentativ sala de conferințe) – înțelegere prietenească cu sârbii și ideea stăruitoare a Miciei Antante (Mica Înțelegere) cu Cehoslovacia și Iugoslavia întru apărarea suveranității și independenței celor trei state, lucru recunoscut ulterior atât de șeful liberalilor („Am avut prilejul să văd acum, în haosul de la Geneva, de ce mare folos ne-au fost alcătuirea și solidaritatea Miciei Înțelegerii”), cât și de străini: „Acest bărbat de stat, cu vederi largi, a conceput atunci un plan genial” (E.I. Dillon); silit să se expatrieze după încheierea păcii separate (nemții îi fac onoarea să-l pună în capul listei cu persoanele inddezirabile ce urmau să părăsească țara, casa lui de pe strada Atenei, nu și a celorlalți fruntași naționaliști, este devastată de germani îndată după ocuparea capitalei, în teritoriul ocupat i se organizează de către aceștia o demonstrație ostilă, tot ei obțin de la Guvernul Marghiloman trimiterea sa în judecată), lui Take Ionescu, omul cel mai cunoscut și mai apreciat în cercurile Antantei, nu i-a fost dat să-și servească țara la Conferința de pace (a asistat la Paris ca particular incomod pentru delegația română), România fiind reprezentată de ministrul plenipotențiar Mișu, deși toate celelalte state aveau grijă să trimită acolo tot ce aveau mai capabil și mai cu vază” (S. Diamandi); riscând să-și distrugă cariera politică și să compromită relațiile României cu Austro-Ungaria, Take Ionescu a fost primul ministru care, prin oameni de încredere, a avut curajul să ajute cu sume însemnate nu numai școlile și bisericile din Ardeal, ci chiar presa și mișcarea politică, lucru pe care-l știa doar șeful Cabinetului, bătrânul conservator Lascăr Catargiu (a fost informat la doi ani după demararea temerarei acțiuni!),

și din pricina căreia a avut serios de suferit în urma denunțului că îndrăznește să subvenționeze lupta națională a ardelenilor.

Motive suficiente, ne înștiințează onestul Sterie Diamandi, ca timp de aproape patru decenii, Take Ionescu să fie considerat „o mândrie a Parlamentului român, într-o vreme când tribuna parlamentară era ilustrată printr-o pleiadă de oratori de mână întâia” și când puțini politicieni puteau exercita o atare vrajă, ca între 1908-1911 takistiții să reprezinte principala forță politică a țării, ca regele Carol I să afirme în mai multe rânduri că Take este „omul cel mai inteligent din domnia mea” și ca acesta să se bucure de stima și afecțiunea celor mai de seamă politicieni ai vremii, astfel încât să devină omul politic român „cel mai cunoscut și apreciat în străinătate”: Alfred von Kinderlen-Waechter, cel mai capabil ministru de externe al Imperiului German după moartea „cancelarului de fier”, îl prețuia mai mult ca pe un frate; Georges Clemenceau vorbește despre el în termeni ultraelogioși („Iată, că în România, spre gloria sângelui latin, întâlnim un om de stat care într-adevăr se poate numi european”); cu ocazia unui banchet, lordul George Curzon nu ezită să afirme că „nu există alt om de stat în Europa care, mulțumită cunoștințelor și experienței sale, să merite un mai mare respect și stimă ca Excelența Sa”; la rândul lui O’Conoor, președintele de vârstă al Camerei Comunelor și președintele Asociației Ziariștilor Englezi, susține că „Take Ionescu a fost cel mai mare om politic al Europei de astăzi”. În acest context de proslăvire europeană, totodată universală, admirația lui Sterie Diamandi față de Take Ionescu este într-un totuși justificată, cu atât mai mult cu cât, în calitatea sa de președinte al Societății Studenților Macedoneni, a avut mai multe discuții cu oficialul român în biroul acestuia de ministru al Afacerilor Externe, la ultima întrevedere chiar reproșându-i dezinteresul (sic!) pentru deschiderea școlilor și bisericilor din Macedonia sârbească...

Marea înzestrare intelectuală (premiat la liceu, uimitor la bacalaureat, strălucite studii la Paris, fapt care-l îndeamnă pe profesorul Alglave să-i spună la despărțire: „Vei fi cuceritor într-o zi!”), excelent vorbitor de franceză, engleză, germană și italiană, orator de-o atare anvergură încât Delavrancea îl numea „fiară a cuvântului”, omițând – desigur – slaba replică la întreruperi și stângăcia takeionesciană în mânăuirea ironiei, posesor al unei frumoase culture generale și, așa cum demonstrează volumul Amintiri, deținătorul meșteșugului într-ale scrisului), feciorul coanei Frosa și al lui Ghiță Ion, negustorul falit din Ploiești, revine în țară în 1881,

anul ridicării României la rangul de regat, pentru a domina în mod copios Parlamentul, baroul și întrunirile publice.

Prin „origine, structură sufletească și educație”, ne spune același Diamandi, Take se simte atras de liberali – la început de C.A. Rosetti, apoi de Ion Brătianu. Dar cum liberalii nu-i acordă altceva decât un mandat de deputat, tânărul avocat trece în tabăra conservatorilor. Aici este primit cu brațele deschise de președintele Lascăr Catargiu, ajunge copilul răsfățat al partidului, la 33 de ani ocupă un fotoliu ministerial, în scurt timp și spre indignarea marilor boieri (aceștia sunt dispuși să-l tolereze ca un auxiliar de preț, nu însă și la comandă) devine liderul acestei formațiuni politice, apoi are îndrăzneala să înființeze Partidul Conservator-Democrat (PCD), cel deal treilea partid de guvernământ, care – așa cum menționam mai sus – se afirmă între anii 1908-1911 ca cea mai importantă forță politică din România. Dar popularitatea acestui partid conjunctural (se bazează în exclusivitate pe Take Ionescu și, ca atare, poartă „stigmatul invalidității” încă de la naștere) scade odată cu venirea conservatorilor lui Petre P. Carp la putere și cu neinspiratul cartel electoral încheiat de precediști cu liberalii. Eminentul om de stat își încheie cariera politică în fotoliul de prim-ministru. Însă un prim-ministru de doar o lună (căderea Guvernului Averescu este provocată, la rugămintea regelui, chiar de Take Ionescu) și în împrejurări „care nu cadrau cu trecutul, cu prestigiul și cu valoarea lui personală” (S. Diamandi). Da, căci pentru o atare manevră politică nu era nevoie de o valoare ca Take Ionescu. Orice mediocritate putea să exercite puterea cu scopul de-a o încredința liberalilor în cel mai scurt timp...

Deși a fost cel mai atacat și mai hulit om politic din generația sa (Petre P. Carp spunea despre ilustrul nostru personaj că „totdeauna pledează o cauză, niciodată nu apără o convingere”, Mitiță Sturdza îl poreclise Belzebuth, mulți îl acuzau de venalitate, asta în condițiile în care era un prestigios avocat, nu avea copii și-și ținea casa deschisă pentru oricine, George Panu își făcuse o specialitate din atacarea lui în „Săptămâna” și de la tribuna Parlamentului), Take Ionescu nu s-a dat niciodată în lături să facă un bine, ba chiar să răspundă la rău cu bine, ori de câte ori s-a ivit ocazia.

Sfârșitul acestui om excepțional nu putea să nu fie în ton cu impresionanta lui viață: nerefuzând (la fel de bine am putea spune „neștiind să refuze”) stridiile pe care i le oferea cu insistență o sărmană italiancă, în opinia lui Diamandi chiar și moartea sa este cauzată de „un exces de gentilețe și bunătate”!

„Miliții secuiești” pentru „intifada” budapestană a Trianonului 2020...

Cezar Adonis
Mihalache

Tocmai pe ăștia care au maghiarizat și pietrele prin „ținuturile” lor să îi lăsăm acum să-și constituie unități, nu „de pază” a vreunui gard cu țambre rupte, ci structuri cu „atribuții în domeniul asigurării ordinii publice”?!... Nu suntem zdraveni la cap? Oricum, în toate acele localități în care edilii maghiari au schilodit și au desființat reperatele identitare românești, au mutilat edificii și monumente, nu ar trebui să mai existe de facto unități de poliție locală sau rurală. Ci strict unități de Poliție Națională. Or, noi ce facem, lăsăm un grup de derbedei din politica maghiară să treacă o lege care va duce la crearea unor structuri cu încadrare, nu doar etnică la nivelul grupului beneficiar al legii, ci paramilitară?...

Poate nici nu le vor spune „Garda ungurească”, „Garda maghiară” ori „secuiască” sau felurite alte „divizii”... Ci le vor da denumiri cât se poate de clare pentru a trasa mesajul și rostul acestor „miliții secuiești” reînființate. Care

nu vor fi activate pentru a păzi lanurile, culturile, pădurile... Ci, având atribuții date printr-o lege deja trecută de prima cameră în domeniul precum „artă și cultură”, „educație și cercetare”, „religie”, „activism civic” (!), „drepturile omului”, „ordine publică”, se vor organiza ca structuri de pază a integrității acțiunilor din

sonaj din cianura istoriei pe care au revărsat-o peste români la Ip, la Treznea, statui inaugurate în locuri tot mai vizibile. Poate își vor face și „carauale”. Vor patrula să asigure conturul focurilor de veghe din ținutul secuiesc. Vor sta și pe lângă școlile în limba maghiară („educație și cercetare”), pe lângă monumente („artă ci

insinuării prin astfel de „însămânțări” făcute, majoritar, prin grija cozilor de sapă românești... Acum ei așează lespezi de demarcare. Puncte de „control” de-a lungul liniilor de contur ale „ținuturilor”...

Vor fi și miliții cu scop de intifadă antiromânească... Vor fi și structuri dotate legal pentru

va trebui să prezinte pașaportul”.

Această lege, care nici nu trebuia să intre în vreo procedură, fie și tacită, pentru că are un evident caracter etnic, nu va servi doar structurilor milițienești de pază a integrității scopului final al Trianonului 2020 (și este ilar să vezi că actul nu este semnat de cea mai devotată slugă proungurească, agentul cinci fufe din fruntea Senatului, ci, în numele acestuia, chiar de șeful comisei parlamentare de control al SRI), așadar acest proiect este cu dublu tăiș. Căci el va semăna discordie în partea românească, practic, orice edil își va permite, nu doar să monteze bariere pe unde îl taie mintea, ci să facă și structuri de patrulare, „de pază”, „de ordine publică” acolo unde simte nevoia de mai mult control.

Așa va ajunge să arate România ca o bucată de șvaiter... Cu o felie „securizată” de milițiile secuiești și cu resturi rupte de intrigi, orgolii, interese, împărțiri pe zone de control...

pachetul Trianon 2020...

Și nu o să se limiteze în a-și planta câte un „milițian” din ăsta secuiesc sub fiecare cârpă secuiască ori lângă vreun simbol de lut crăpat în semilună de prea mult stat la soare... Vor fi și acolo... Pe lângă fiecare cârpă stând în vreo ținută militară de intimidare cu mâna la streășina minților lor rătăcite. Vor sta și pe lângă fiecare statuie de per-

cultură”), pe lângă bisericile retrocedate („religie”) dar și prin piețele unde le flutură cârpele...

Dar, mai ales, vor fi în linia întâi a promisiunii de acum aproape trei decenii, că vor lupta „Cu arma în mână”... Iar legea, trecută deja de prima cameră, nu reprezintă nici măcar o altă sămânță otrăvită pe care să o aștepte să încolțească. Pentru că a trecut vremea

a asigura ordinea publică (la nivel de „enclave”, „ținuturi” iar apoi „regiuni”). Vor fi însă și soldăței cu hidoase gaioane și strasuri de fanteze imperialiste pe care îi vor așeza în „întâmpinarea” românilor. Pentru a le cere, așa cum își permiteau să-l amenințe și pe președintele de altădată, un șef de stat care s-a întins la un „digestiv” cu ei, dar pe care nu l-a mai digerat, că „data viitoare

În interesul României sau al Ungariei?...

George
Funar

De Buna Vestire, reprezentanții Bisericii Catolice au transmis mass-mediei din țara noastră care va fi programul desfășurării vizitei de stat a Papei Francisc în România, în perioada 31 mai – 2 iunie a.c. Se știe că, Suveranul Pontif a fost invitat să onoreze o vizită oficială de stat în țara noastră. El a fost invitat de către Președintele României și Primul-ministru al României, ierarhii Bisericii Catolice și Bisericii Greco-Catolice. Programul vizitei Suveranului Pontif în România este unul pastoral, completat cu o dimensiune ecumenică și una caracteristică pentru o vizită de stat. Partea picantă a programului Papei Francisc o constituie întâlnirea și dialogul cu împărații și regii romilor, în ziua de 2 iunie a.c. Încă nu a fost identificată localitatea și locația potrivită pentru această întâlnire. Se pregătește lansarea unei manele adecvate momentului. Acest program pentru vizita Papei Francisc nu a fost întocmit de Administrația Prezidențială și Guvernul României, ci a fost bine gândit de Guvernul de la Budapesta, împreună cu trimiterea Sanctității Sale, ai U.D.M.R. și Bisericii Catolice maghiare, având ca principal obiectiv deplasarea Papei la Șumuleu-Ciuc unde să fie beatificat episcopul Mar-

ton Aron și să fie citită și aprobată, de un milion de maghiari, Declarația de autonomie teritorială a Ardealului și anexarea acestuia la Ungaria.

În încercarea de a adormi vigilența românilor în fața celui mai mare pericol pentru Ardeal din ultimii 100 de ani, la Vatican, s-a anunțat, în ziua de 20 martie a.c., că Papa Francisc a semnat decretul pentru beatificarea a șapte Episcopi români greco-catolici uciși între anii 1950-1970. Au fost nominalizați Episcopii: Valeriu Traian Frențiu, Vasile Aftenie, Ioan Suci, Tit Liviu Chinezu, Ioan Bălan, Alexandru Rusu și Iuliu Hossu. În programul vizitei Papei Francisc s-a anunțat că s-ar putea ca în ziua de 2 iunie a.c. la Blaj să fie beatificați cei șapte Episcopi greco-catolici. De ce s-ar putea? Pentru că este puțin probabil ca după atingerea obiectivelor Ungariei, U.D.M.R. și Bisericii Catolice maghiare, prevăzute în programul secret pentru vizita Papei la Șumuleu-Ciuc, Sanctitatea Sa să mai rămână în România. În programul secret al vizitei Papei Francisc în România, Guvernul maghiar a prevăzut ca de la Șumuleu-Ciuc să plece Suveranul Pontif la Budapesta, pentru a fi ovaționat și declarat erou al Ungariei, iar apoi să se întoarcă la Vatican.

În urma demersurilor pe care le-am făcut, încă de la începutul lunii februarie a.c.,

pentru aflarea Adevărului în legătură cu vizita Papei Francisc în România și cu planurile secrete ale Budapestei și U.D.M.R. pentru dezmembrarea teritoriului țării noastre și anexarea Ardealului la Ungaria, am primit un răspuns (nr.B1-1/1662 din 7 martie 2019) de la Ministerul Afacerilor Externe de la București în care se confirmă Adevărul și se precizează că: „Manifestările religioase ce se vor desfășura cu prezența Papei sunt organizate, cu sprijinul autorităților publice locale, de Biserica Catolică și respectiv de Biserica Română Unită cu Roma, sub coordonarea arhiepiscopilor și episcopilor diecezelor sau episcopiiilor gazdă, după caz.”

Acest text confirmă un Adevăr cutremurător: vizita Papei Francisc la Șumuleu-Ciuc este organizată de Biserica Catolică maghiară împreună cu autoritățile publice locale conduse de U.D.M.R. și care sunt coordonate de la Budapesta! Este incredibil dar Adevărat! De vizita Papei Francisc în județul Harghita nu se ocupă Președintele și Guvernul României, iar în vizita de stat la Șumuleu-Ciuc, Suveranul Pontif nu va fi însoțit de Președintele Iohannis, Premierul Viorica-Vasilica Dăncilă, Președintele Senatului și Președintele Camerei Deputaților, ministrul de Externe, ministrul de Interne, min-

istrul Apărării Naționale, șefii Serviciilor Secrete, toți eurodeputații din România, toți senatorii și deputații din Ardeal, toți prefecții și președinții Consiliilor Județene din Ardeal, toți primarii din localitățile din Ardeal. De vizita Papei de la Roma se vor ocupa oficial doar Arhidieceza Romano-Catolică de Alba Iulia împreună cu președintele U.D.M.R. al Consiliului Județean Harghita și primarul U.D.M.R. din Miercurea-Ciuc. Neoficial, această vizită istorică la Șumuleu-Ciuc din județul Harghita a Papei Francisc a fost organizată de către Ungaria. Vizita Suveranului Pontif a fost programată și este organizată faptic de către autoritățile de la Budapesta care sponsorizează deplasarea la Miercurea-Ciuc pentru câteva sute de mii de maghiari din Ungaria și din țările vecine Ungariei.

În mod normal pentru data de 1 iunie 2019 – dată care se încadrează în perioada în care România deține Președinția Consiliului Uniunii Europene – ar trebui ca Premierul Viorica-Vasilica Dăncilă să invite la Șumuleu-Ciuc, la întâlnirea cu Papa de la Roma, eveniment unic în acest mandat al țării noastre, pe toți Președinții și Primii-miniștri din toate țările membre ale Uniunii Europene și din țările candidate la Uniunea Europeană.

Este evident pentru oricine că vizita Papei Francisc

în România, la Șumuleu-Ciuc, este organizată de Ungaria împreună cu U.D.M.R. și Biserica Catolică maghiară! Ministerul Afacerilor Externe de la București a precizat acest Adevăr!

Președintele României și autoritățile Statului Român au acceptat să fie complici la cel mai mare act de Trădare Națională din ultimii o sută de ani! Președintele Klaus Werner Iohannis și autoritățile Statului Român au fost informate că Ungaria împreună cu Papa Francisc, U.D.M.R. și Biserica Catolică maghiară au pregătit ca, în ziua de 1 iunie 2019, la Șumuleu-Ciuc, să fie beatificat episcopul Marton Aron, unul dintre marii călăi maghiari ai românilor (din perioada 1916-1964), un demolator de Biserici Ortodoxe, cel mai mare antiromân și un luptător pentru alipirea Ardealului la Ungaria. După ce episcopul Marton Aron va deveni Sfânt catolic, Premierul de la Budapesta, Viktor Orban va citi Declarația de autonomie teritorială a Ardealului și unirea acestuia cu Ungaria!

Organizatorii maghiari sunt conștienți că actul de unire a Ardealului cu Ungaria hotărât în mijlocul României, va fi aprobat și aplaudat de circa un milion de maghiari din Bazinul Carpatic.

Trezește-te Popor Român din somnul cel de moarte!